

71. SKUPNI MLADINSKI DAN

Proti večeru smo se odpravili v dvorano za kulturni program. Po dobrodošlici je g. Franci Cukjati, delegat slovenskih dušnih pastirjev in duhovni vodja za mladino, podal nekaj misli.

Slovenska mladina v Argentini je v nedeljo, 26. novembra, obhajala svoj 71. skupni mladinski dan. Letos je prišlo na vrsto praznovanje v Slovenski vasi.

Nato se je odprl zastor in smo potovali v bodočnost, da bi pokukali v "Centralno zavetišče". Tam smo videli kaj delajo naši "mladi", ki so že mladi samo po srcu, ko pogrešajo sončne mladinske dneve.

Prebivalci zavetišča so si krajšali čas s pogovorom in obujali zanimive spomine iz mladih let. Presenetili so nas, ko so publiki pokazali svoje talente, izmed katerih so jih največ pridobili s sodelovanjem v slovenski skupnosti. Nekateri so peli, drugi plesali slovensko narodno glasbo, igrali nogomet ali pa celo zbrali ljudi za prodajo hrane in pijače.

Mladi medicinski sestre, Dolores in Remedios, sta se čudili nad vsem kar so jima pokazali in pripovedovali nekdanji člani mladine, saj mladinski dnevi v tej izmišljeni bodočnosti že ne obstajajo. Naši protagonisti so se zavedali, da kljub vsem težavam je bilo delo v skupnosti vredno in so ob njem zelo uživali. Končno so odločili, da bodo ponovno cenili te pozabljene navade in svoj čas razveselili s pripravo "starinskega dne". Tako je letošnji prizor prišel do vselega zaključka.

Po močnem aplavzu je predsednik centralne mladinske organizacije, Niko Oblak, pozdravil navzoče in podal nekaj besed. Nato se je napovedovalka zahvalila nastopajočim in vsem, ki so na katerikoli način prispevali k uresničitvi kulturnega programa in celodnevne praznovanja.

Sledila je podelitev pokalov. Najprej sta se približali na oder zmagovalni ekipi sku-

pnega mladinskega dne. Nato sta športna referenta centralnega odbora podala rezultate celoletnega turnirja, ki se je po velikem času letos zopet odigral.

Na dekliškem turnirju je tretje mesto in bronasto medaljo osvojila ekipa iz Lanusa, s 24 točkami. Drugo mesto in srebrno medaljo je s 48 točkami pridobila ekipa iz Ramosa. Prvakinje SDO so letos bile dekleta iz Našega doma, ki so si zaslužile zlato medaljo in skupni pokal s 54 točkami.

Na fantovskem turnirju je s 22 točkami dobila tretje mesto in bronasto medaljo ekipa Dobri Pastirji. V drugem mestu, s 48 točkami, je srebrno medaljo osvojila ekipa iz San Justa. Prvo mesto SFZ za leto 2023 so osvojili fantje iz Ramosa, ki so si s 52 točkami zaslužili zlato medaljo in skupni pokal.

Čestitke vsem!

Za konec smo vsi skupaj zapeli mladinsko himno in s tem obnovili naše želje in obljubo, da se bomo še naprej trudili za ohranjanje naše slovenske skupnosti v Argentini.

Večera še ni bilo konec! Po vročem, sončnem dnevu je bila noč na prostem zelo prijetna. Razveselili smo se v lepi družbi, glasbi ter okusni hrani in tako veselo zaključili naš 71. skupni mladinski dan.

SDO-SFZ

NOVINARJA *za en dan*

V zadnjih letih so stiki med Slovenci v zamejstvu in nami po svetu na raznih področjih aktivnejši. V tem duhu smo v Svobodni Sloveniji pred nekaj tedni prejeli vabilo Akademije Mirko Špacapan iz Gorice: Pripravljamo pogovor mladih z bivšim predsednikom Borutom Pahorjem in vabimo dva mlada Argentinca, da se nam pridružita prek spleta.

Vabilo smo posredovali slovenski mladini v Argentini in javila sta se dva petošolca letošnje RAST 52: Katja Zupanc in Martin Bonino.

Skupno smo oblikovali vprašanja za g. Pahorja in se v sredo, 29. novembra, ob 16. po argentinškem času, pridružili srečanju prek spleta.

S predsednikom se v živo pogovarjali Simon Cotič, Lapo Farolfi, Lenart Vogrič, Stefano Coren, Svetlana Della Vedova, prek spleta pa še Luka Olip (Avstrija), Katja Zupanc in Martin Bonino (Argentina), večer je moderirala Erika Jazbar.

Dogodek v živo je lepo in brezhibno potekal, žal so pa pogovor prek spleta v obe smeri zaznamovale tehnične motnje, ki so povzročile tudi prekinitve prenosa v živo prek Facebooka.

Kaj sta naša mlada vprašala gospoda Pahorja?

Na slovenskem srednješolskem tečaju v Buenos Airesu smo se učili, da v Ustavi Republike Slovenije piše, da Republika Slovenija skrbi za Slovence po svetu in tudi, da smo enakovreden del slovenskega naroda.

Narodne manjšine v Sloveniji imajo svoje poslance v Državnem zboru, tudi druge države, kot na primer Italija, imajo zastopnike svojih izseljencev. Zanima nas vaš pogled na to, kako se lahko te ustavne pravice izrazijo v konkretnih dejanjih pri Slovencih? Kako bi lahko bili Slovenci po svetu zastopani v domovini? (Katja)

Leta 2016 ste obiskali Argentino in našo slovensko skupnost. Minilo je že 7 let, mi smo takrat bili še otroci ampak se še dobro spominjamo vašega obiska, ko smo vsi skupaj nastopili za vas v Slovenski hiši in smo vsi otroci iz slovenskih sobotnih šol zapeli nekaj pesmi.

Nam lahko poveste, če je ta obisk imel kaj posledic za stike med našo skupnostjo in Slovenijo? In kaj je pomenil vam osebno? (Martin)

Hvala za povabilo, mladi slovenski zamejci, že zdaj se veselimo bodočih skupnih dogodkov!

(Več o tem dogodku: [FB: Akademija Mirko Špacapan](#))

Mariana Poznič
foto: Akademija Mirko Špacapan

OkrOgle OBLETNICE | *Revija “Duhovno življenje”*

Pred 90 leti je v Buenos Airesu začela izhajati revija »Duhovno življenje«. Za veliko noč leta 1933 je v Argentino prispel prvi redni dušni pastir za Slovence g. Jože Kastelic. 28. maja istega leta je že izdal v prilogi Slovenskega tednika glasilo »Moje versko življenje«. Junija istega leta je v 500 izvodih začel izdajati samostojen list »Naše duhovno življenje«, ki je 23. avgusta 1934 dobil končno ime »Duhovno življenje«.

Revija »Duhovno življenje« je v svojem 90-letnem življenju imela mnogo urednikov: Jože Kastelic, Janez Hladnik, Ladislav Lenček CM, msgr. Anton Orehar, dr. Alojzij Odar, Jože Jurak, dr. Alojzij Starc, dr. Branko Rozman, Marijan Šušteršič, Gregor Mali, dr. Jure Rode, dr. France Gnidovec, Jože Škerbec, dr. Jože Rant, Stane Snoj in Tone Mizerit.

Škof Gregorij Rožman je za uvodno številko “Duhovnega življenja” leta 1949 napisal naslednje misli: »Veliko se trudite vsi, stari in novodošli naseljenci, da si uredite življenje v novi domovini. Začetne težave so povsod velike. Noč in dan je nad vami skrb zase in za družine. Povrh pa vaša srca teži neodoljivo domotožje, če so tuje dežele tudi bogatejše

in se v njih lažje in boljše živi, domovina niso. Prvi rod naseljencev nikdar ne bo mogel popolnoma zatreti v sebi domotožja.

List “Duhovno življenje” vam hoče pomagati, da pri vsem delu v poklicu, pri vseh skrbah za življenje na tem svetu, ne pozabite in ne zanemarite duhovnega življenja in skrbite za svoje duše, ki so neumrljive. Največja in najpotrebnejša modrost je, tako skrbeti in delati za to življenje, da obenem tudi večno življenje dosežemo.

Jezus je rekel: “Le eno je potrebno”. To eno je zveličanje duše. Če ne pridemo v nebesa, nam vse drugo nič ne koristi.«

Zgodovino in poslanstvo »Duhovnega življenja« je opisal sedanjí urednik revije, g. Tone Mizerit, na govoru ob praznovanju 90. obletnice revije:

Letošnje leto naša revija, naše drago »Duhovno življenje«, praznuje 90 let neprenehnega izhajanja. Je najstarejša izmed revij, kar jih danes premore slovenski jezik. To nas navdaja s ponosom in zahvalo.

Najprej zahvalo Bogu, ki je v tej dolgi dobi navdihoval in spodbujal ustanovitelja in sledeče urednike in sodelavce. Kdo more dvomiti, da so božji prsti kazali smer delu in naporom, odkar je 28. maja 1933 g. Jože Kastelic, prvi slovenski duhovnik v Argentini, v Buenos Airesu že izdal, v prilogi Slovenskega tednika, zaglavje *Moje versko življenje*. V juniju istega leta je v 500 izvodih izdal samostojen list *Naše duhovno življenje*, ki je 25. avgusta dobilo ime *Duhovno življenje*, kar ostaja še danes in družiti ter oblikuje naše ljudi po Argentini.

Ko je v tragediji na Aconcagui Bog poklical g. Kastelica po zasluženó plačilo, je njegov sodelavec, g. Janez Hladnik, prevzel odgovornost in še poživil *Duhovno življenje*. Našim ljudem je prinašala verski nauk in slovensko besedo, pa izseljenske dogodke iz vseh pastoralnih obiskov g. Hladnika po argentinskih pokrajinah.

Novo obdobje se je začelo leta 1948, ko je močna begunska skupina prišla v Argentino. G. Hladnik je kmalu prepustil revijo novo

ustanovljenemu Slovenskemu dušnemu pastirstvu, ki je z g. Antonom Oreharjem na čelu nadaljeval in še ojačil izhajanje tiskovine. Imena kot Lenček, Odar, Gnidovec, Jurak, Starc, Škerbec in Rode so od tedaj neizbežno povezana z izhajanjem Duhovnega življenja. Zadnja leta je konkretno delo prešlo v laične roke. Arh. Jure Vombergar je pridal svoj napor. Bistven v teh letih na uredniškem mestu pa je bil sedaj tudi že pokojni Stane Snoj, ki je premostil celo obdobje izolacije ob prodoru Covida. Danes je delegat SDP in odgovoren za revijo g. Franci Cukjati.

Ne moremo tudi mimo otroške priloge »Božje stezice«. V zamisli in uredniškem delu Martina Mizerita, enega glavnih začetnikov slovenskega dopolnilnega šolskega sistema naše skupnosti, so od tedaj redno obiskovale slovensko šolsko mladino in ji nudile lepo branje in vreden pripomoček pri učenju v sobotnih šolskih tečajih.

Takoj po prihodu beguncev je začela izhajati tudi tedenska priloga »Oznanilo«, ki je bila mogočna vez skupnosti, z verskimi članki in cerkvenimi obvestili. Slavje devetdesetletnice je nekoliko zasenčilo Oznanilo, ki pa je letos dopolnilo 75 let rednega izhajanja. Tudi Oznanilo še vedno tedensko obiskuje naše družine in jih povezuje v slovenskem jeziku.

Vsega tega ne bi mogli izvesti brez sodelovanja osebja Dušnopastirske pisarne.

Razpečavanje med rojaki pa je zasluga mreže poverjenikov, ki jo je zgradila Katoliška akcija. Mreža je preživela vse spremembe in težave, in še danes, tako za Oznanilo, kot Duhovno življenje in Božje stezice, pomeni gotovo in varno dostavo na domovih rojakov po vseh predelih naših krajevnih skupnosti.

Če dobro premislimo, je devetdeset let je dolga doba za katerokoli revijo, toliko bolj za »Duhovno življenje«, ki raste in rojeva sado ve v izseljenstvu, daleč od narodove glavnine. Če se ozremo na prehojeno pot naše revije, ki spremlja že dejansko štiri rodove Slovencev v deželi med Andi in Srebrno reko, ne bi mogli najti nikogar, ki bi se z njo okoriščal. Zato bo treba poiskati gonilno silo kje drugje. Lahko

rečemo, da je projekt slovenske izseljenske verske revije črpal svoje sile skozi vsa leta iz skoraj neopaznih kreposti ljudi, ki so se zavzemali zanj.

Ustanovitelj, izseljenski duhovnik, ni vedel, kako se bodo stvari razvijale. Ni imel sredstev, ne dovolj sodelavcev in celo na naročnike je le upal, a je vseeno pričel, ker je ‘zaupal’. Kmalu mu je priskočil na pomoč gospod Hladnik. Z izredno žilavostjo se je zavzel za revijo, da se je njeno še šibko steblo kmalu okrepilo.

S povojnim valom imigrantov, beguncev pred komunizmom, so se za revijo pojavile nove možnosti pa tudi novi izzivi. Krog sodelavcev se je razširil, krog bralcev je celo presegel meje Argentine. Težave je premagovala z vztrajnostjo in velikodušnostjo vseh, ki so pri njej sodelovali.

Ker je »Duhovno življenje« katoliška verska revija, je bila ena od temeljnih silnic, ki so ji dajale življenjsko moč, brez dvoma krepost ‘vere’. Verskih revij v svetu, v katerem živimo, ni malo.

A od prvih števil, ki jih je njen ustanovitelj bodisi prodal, bodisi porazdelil med rojaki, so ljudje segali po »Duhovnem življenju«, ker je bila to slovenska revija. Celó taki, ki niso hodili redno v cerkev, so jo brali, ker je pisana v lepi in razumljivi slovenščini. Bralci, oni pred devetdesetimi leti in ti, danes, so se naročali na to, svojo revijo, ker sta jim bila in sta jim slovenski jezik in slovenski narod pri srcu. Hvaležni so Bogu ne le za milost vere, ampak tudi za dar slovenstva in svoje hvaležnosti ne skrivajo. Radi imajo svoj narod, pri tem pa navadno ne pomislijo, da je prav ‘ljubezen’ največja od kreposti. Če slovenski izseljenci, gospodarski in politični, ne bi imeli radi svojega naroda, ne bi bili pripravljeni žrtvovati za slovensko stvar ne časa ne denarja. V takem primeru bi naše skupnosti, pa tudi »Duhovnega življenja«, ne bilo. Obsto j revije, ob vseh težavah, je dokaz, da je med nami, kljub vsem napakam in slabostim, še prisotno vsaj nekaj te ali one kreposti. Zavzemimo se, da bomo te kreposti ohranjali pri nas samih, pa tudi pri drugih, prijateljih, rojakih.«

Pripravil: **Jože Jan**
Viri: Oznanilo, Duhovno življenje

PREDSTAVITEV KNJIGE »Hrvača« *notarja Josipa Lesarja*

V prispevku “[Gospod notar](#)”, je prijatelj GB napovedal izid v Sloveniji knjige “**Hrvača**”, opis gospodarske strukture kmečke vasi”, spomini na rojstno vas kot jih je zapisal notar Josip Lesar v Buenos Airesu leta 1950. Me drugim je zapisal sledeče: »Ko se bomo vrnili ...« je bila želja, sen, načrt marsikaterega od naši staršev, sorodnikov ali znancev, ko so prišli kot begunci v Argentino. Malokomu se je želja izpolnila, morda šele posthumno. Morda niso niti na glas izrazili želje, da bi se to zgodilo. A človek obrača, Bog pa obrne.

Prvega decembra 2023 v Škrabčevi Domačiji v Hrovači se je napoved uresničila. V nabito polni dvorani je bila predstavljena ne le knjiga sama, ampak tudi lik in spomin notarja Lesarja, ki se je tako vrnil v rojstno Hrovačo. Vrnil se je kot zavedni vaščan, ki je spomine na domači kraj ohranil in strnil v predstavljeno

no knjigo. Kot zavedni Ribničan, ki je posvetil ogromna časa in truda, da je obvaroval za bodoče rodove, dokončal in izdal izjemno zgodovinsko delo ribniškega dekana Antona Skubica »Zgodovina Ribnice in ribniške pokrajine« (SKA, Ed.Baraga, 1976). In ne navsezadnje tudi kot zgled zavednega Slovenca, aktivnega v javnem delu, tako v predvojni politiki doma kot v povojni emigraciji v tujini.

Vzdušje v dvorani je bilo živahno s pričakovanjem in čustveno nabitó. Prisotna je bila vsa vas! Mladi in stari. Posebni gosti večera, ribniški župnik in dekan mag. Anton Berčan, podžupan občine Ribnica Vojko Štanfelj s so-progo Edo, in hrovaški vaščani, potomci Lesarjeve družine, prijatelji iz okoliških vasi, vsi so z zanimanjem sledili pozdravu g. Maruše Prelesnik Zdešar, predsednice Vaškega etnološkega in turističnega društva Hrovača (društvo je izdajatelj knjige). Urednik knjige, ribniški zgodovinar Domen Češarek, avtorjeva vnukinja Ana Maria Rant Gaser, ki je Lesarjevo gradivo zbrala, uredila in skupaj z urednikom sestavila ekipo, ki je nastanek knjige uresničila, ter novinar in hrovaški vaščan Kristjan Kozina so potem v pogovoru opisali nastanek knjige, njene zanimivosti in pomembnost kot zgodovinski vir, ne samo za Hrovačo, ampak tudi za celo ribniško pokrajino in Dolenjsko. Potek pogovora so po-

pestrili tudi posnetek ostalih sedem Lesarjevih vnukov, ki so iz Argentine poslali pozdrav in zahvalo navzočim; beseda in pesem Marka Finka, ki je z občinstvom delil spomine na sodelovanje njegovega očeta Božidarja Finka in notarja Lesarja pri postavljanju pravnih temeljev za slovenske domove v Buenos Airesu, in zapel izseljensko himno “Slovenija v svetu”, ki je marsikoga prisotnega globoko ganila; in spomine na notarja Lesarja in družino, ki jih je prebrala nečakinja Vera Lesar.

Podpora Občine Ribnica in ostalih donatorjev, med njimi že omenjena Vera Lesar, Peter Tanko, Leon Jakšič in mnogi druge osebe in podjetja, je omogočila da je vsaka hiša v Hrovači dobila izvod knjige v darilo. V tem darilu so starejši vaščani v slikah prepoznali stare očete, matere, botre in strice, in obujali spomine na stare čase. Izid knjige je darilo tudi za novo generacijo mladih vaščanov, ki je v skupnem delu za knjigo in njene predstavitve dobila zagon in energijo za nova sodelovanja. Delo te mlajše generacije je bil tudi zaključni del pogovora, kjer je lokalna skupina igralcev “radio Mleku” v pristnem ribniškem narečju podala šaljiv pogled vaških opraviljk na nedavne dogodke in občinstvo do solz nasmejalo.

»Pa ravno na Argentino je bilo treba čakati, da je Hrovača dobila knjigo!«, je rekla ena od opraviljk. Dobronamerna zbadljivka sicer, a je v njej veliko resnice. Koliko izjemnega materiala so naši predniki ohranili, napisali, natisnili, objavili, za obstoj slovenstva ne samo v emigraciji, ampak tudi v domovini! Kot je

zapisal urednik knjige Domen Češarek: »Knjiga, ki je pred vami, je 72 let čakala skrita v zaprašení omari v argentinskem mestu Buenos Aires.« Koliko takih zakladov se še skriva v zapuščinah naših dedkov in babic, v zaprašenih omarah v Buenos Airesu, Clevelandu in še marsikje drugje? Zdi se mi, da je dolžnost naše generacije, da se delo in vzgled naših prednikov ne samo ohrani, ampak javno objavi. V njihov spomin in v prid bodočih rodov v izseljenstvu, v zamejstvu in v domovini.

Marko Gaser

1 Danes se vas pozna kot Hrovača. Leži na ribniškem polju jugozahodno od mesta Ribnice, ki je z vasjo združen v strnjeno naselje.

2 Mleko v ribniškem narečju. “Radio Mleko” pa se nanaša na pogovor, ko se vaščani dnevno zberejo sredi vasi s “kantami” svežega mleka, in se med čakanjem na voz kratkočasijo s opravljanjem sovaščanov in pretresanjem zadnjih novic.

MISIJONAR PEDRO OPEKA NA OBISKU V SLOVENIJI

Pedro Opeka, »apostol smetiščarjev in brezdomcev« z Madagaskarja je po osmih letih znova obiskal Slovenijo. Ob prihodu na brniško letališče je izjavil, da smo Slovenci majhni po številu, vendar veliki po srcu. »Vsakokrat, ko pridem v Slovenijo, domovino svojih staršev in tudi svojo domovino, je to zame pravo doživetje, polno veselja,« je dejal.

V Sloveniji in na avstrijskem Koroškem se je Pedro Opeka mudil od 1. do 6. decembra. Pedro je eden od 42 slovenskih misijonarjev, ki delujejo 28 različnih državah na petih kontinentih sveta. Večkratni nominiranec za Nobelovo nagrado za mir je s svojo ponižnostjo, ljubeznivostjo in prisrčnostjo pričeval v treh osrednjih srečanjih: Maša z nagovorom v cerkvi Marijinega oznanjenja na ljubljanskem Tromostovju (z neposrednim radijskim prenosom prek Radia Ognjišče in Radia Slovenija), maša z nagovorom v mariborski stolnici in javno pričevanje z glasbenimi gosti v športni dvorani Medvode.

Srečanja z misijonarjem so bila tudi v Celju in Velikih Laščah, Pedro pa je obiskal tudi slovenske škofo, predsednico Slovenije, ministrico za zunanje zadeve republike Slovenije in dijake zavoda sv. Stanislava. Tik pred odhodom je imel tudi srečanje z novinarji slovenskih medijev.

Misli in pričevanja misijonarja Opeke:

- »Argentinci čustev ne skrivamo.« (Na srečanju z novinarji slovenskih medijskih hiš, 5. decembra 2023)
- »Bog ne daј, da bi vera v narodu, iz kate-rega izhajala slovenski misijonarji, usahnila in postala mlačna. Starši, posredujte vašo vero otrokom. Brez vere smo prazni. Naj nas potrošniška družba ne uspava. Naj živi vera v vsakem izmed nas! Živimo Jezusa v naših družinah, tam, kjer delamo, pa tudi v naših župnijah.« (v frančiškanski cerkvi Marijinega oznanjenja na tromostovju v Ljubljani, 3. decembra 2023)

- »Ne pozabite malgaškega pregovora, ki pravi: “Duh naredi človeka.” Skupaj gradimo bolj pravičen in solidaren svet, kjer bi vsak otrok imel svoj prostor in dostojanstvo. Skupaj utrdimo vero v Jezusa, ki je odrešenik in brat vseh ljudi na svetu. Kjer koli živimo, prinašajmo luč in upanje. Korajža velja.« (napisal v knjigo gostov – zavod sv. Stanislava, 4. decembra 2023)
- »Med Evropo in Slovenijo ter Madagaskarjem ni primerjave. Tukaj imate vodo, se lahko kopate, lahko pijete, kamor se usedete, dobite kavo, čaj, pecivo. Tam ne dobite ničesar. Tam je samo lepa beseda dobrodošlice. In kljub temu na obeh krajih potrebujemo veselje. Moramo imeti en cilj in ta cilj je, da se počutimo veseli in srečni tam, kjer smo. To sem doživel zdaj v Sloveniji in se Bogu zahvaljujem za ta obisk. Kot bi bil nekje v raju, v raju z dobrimi ljudmi, nasmejanimi ljudmi.« (Na srečanju z novinarji slovenskih medijskih hiš, 5. decembra 2023)
- »Na Madagaskar sem prišel zaradi enega človeka – Jezusa. On je dal življenje za svoje brate in sestre, on je govoril resnico in to tudi živel. Hotel sem ga posnemati in ga iščem že pol stoletja. Našel sem ga med najbolj revnimi otroci na smetišču. On mi daje moč.« (Na srečanju z novinarji slovenskih medijskih hiš, 5. decembra 2023)
- »Prihajam iz sveta, kjer se ljudje preživlja-jo iz dneva v dan. To se ne da povedati. Že toliko let na Madagaskarju je zame včasih skrivnost. Svet, ki je tako reven, ampak bogat v njihovem medsebojnem življenju; kako si znajo pomagati, so skromni in veseli. Sam denar nikdar ne prinaša sreče.« (sv. Jožef v Celju, 1. decembra 2023)
- »Kjer se otroci učijo, tam je prihodnost. Kjer so otroci spoštovani, se tudi oni učijo spoštovanja. Vsak otrok je roža. Dobili smo jih na smetišču in te rože danes rastejo, so bodočnost Madagaskarja.« (Osrednje pričevanje v Medvodah, 4. decembra 2023)
- Sreča je v srcu. Ne na banki, ne v denarju.

(Na srečanju z novinarji slovenskih medijskih hiš, 5. decembra 2023)

- »Če bi vedel, da bo združenje Akamasoa po 34 letih preraslo v ljudstvo 30.000 ljudi, bi zbežal z Madagaskarja, ampak Božja previdnost daje vsak dan, vsak teden, vsak mesec, vsako leto novih moči. Ob odhodu na sedanje potovanje sem preštel študente v naših šolah, 19.589, od teh 11.500, ki vsak dan jedo v naši Akamasoi. Kdo da ta denar zanje? Slovenija, Slovenci, nobena velika ustanova. Hvala lepa, Slovenija!« Vendar ni denar naredil Akamasoo, bili so ljubezen, vera, zaupanje v ljudi.« (sv. Jožef v Celju, 1. decembra 2023)
- »Sužnji smo materialnih dobrin, ki bi nam morale pomagati, da bi bili bolj veseli, povezani, gre pa vsak zase. Da si srečen, se moraš srečati s sočlovekom.« (Na srečanju z novinarji slovenskih medijskih hiš, 5. decembra 2023)
- »Slovenski škofje, ki so me lepo sprejeli, so me vprašali, kako vidim slovensko Cerkev. Dejal sem: je še živa, ima zdrave korenine, le manj mladine in otrok je. Naredite nekaj, da bo maša bolj vesela, da bodo ljudje bolj peli, bolj sodelovali pri mašah. Ljudsko petje daje moč. Ko na Madagaskarju 10 tisoč ljudi poje, je taka moč, da turisti z vsega sveta jokajo od ganjenosti. Revni in lačni otroci pojejo na vso moč. Veliko je vere, je pa treba tudi na zunaj izražati naše veselje.« (Na srečanju z novinarji slovenskih medijskih hiš, 5. decembra 2023)
- »Ljudsko petje povezuje, daje moč, veselje, domov greš vesel, ker si pel, bil z drugimi srečen. Zato sem prosil, naj zapojejo. Zapeli so tri ljudske pesmi, vsa cerkev se je vključila in bila res kot ena družina.« (Na srečanju z novinarji slovenskih medijskih hiš, 5. decembra 2023)
- »Na koncu je nastalo takšno vzdušje, da so kar navalili name. Kot bi bil na Madagaskarju! Takšno vzdušje, takšno veselje otrok ... To se pravi, da so otroci po vsem svetu dobri, odprti in čutijo, kaj je avtentično. Hvala otrokom, ki so me bili tako veseli.« (na srečanju s 1.700 učenci in dijaki zavoda sv. Stanislava,

4. decembra 2023)

• »Naj vstanem, ker ko se govori o spravi, je zelo pomembno. Sem sin Slovencev, rojen izven Slovenije, daleč na južni polobli. Moji starši so bežali iz Slovenije, izgubili so dobro ime. Moj oče in mati sta Slovenca, tudi jaz sem Slovenec po rodu. Kar zadeva spravo: že 78 let je nismo zmogli ozdraviti. Mislim, da je prišel čas, da se Slovenija, vsi Slovenci spravijo. Manjkajo mi besede, da bi povedal, kar čutim v srcu. Ko človek reče sprava, pomeni, da je bil spor. Bili so ljudje, ki so bili krivično ubiti, in to mladi. Tudi moja stara mama, kaj je bila kriva, da so jo ubili na Teharjah, sestro mojega očeta, staro 22 let, so tudi tam ubili. Takrat človeške pravice niso bile spoštovane. Rodil sem se leta 1948 in imel sem šest mesecev, ko so Združeni narodi razglasili človekove pravice, da smo vsi ljudje svobodni in enakopravni. Od takrat naprej bi moralo biti konec vseh ideologij in diktatur. Biti moramo uidevni, razumni, moramo spoštovati različnost in v vsakem človeku. Nihče drugemu ne sme ničesar vsiljevati, najsi bo ideologija, vera, se ne vsiljuje. Resnica pride sama po sebi v srce človeka, ki želi živeti po resnici. Jezus je rekel, da nas bo samo resnica osvobodila. Resnica se čuti, se živi. Resnica obrodi dobre sadove, ljudi združuje, se čuti-mo prijatelje.

Do sprave moramo priti. Po številu nas je Slovencev tako malo, ne smemo biti sprti.«

(Na srečanju z novinarji slovenskih medijskih hiš, 5. decembra 2023)

• »Moramo delati za mir in ko je vojna, je maščevanje, kot je zdaj v Izraelu. Maščevanje povzroča novo nasilje in še hujše nasilje. Tega ne bi smelo biti. Vse te vojne so poraz človeštva. Imamo več denarja, boljši standard, a v medsebojnem spoštovanju nismo šli naprej.« (Na srečanju z novinarji slovenskih medijskih hiš, 5. decembra 2023)

Pripravil: **Jože Jan**

Viri: Družina, Ognjišče, Domovina.si, Nova24tv.si, siol.net, N1info.si, Vecer.com, Demokracija.si

RAZMIŠLJANJA | Samomor svobode Martin Sušnik | Filozof

Evangelij uči, da resnica osvobaja. Kar se tiče teološke vsebine tega nauka, se Jezus nanaša na samega sebe, saj je on »pot, resnica in življenje« (Jn 14, 6). On je, pač, Beseda, in uči, da če ostanemo v njegovi besedi, smo resnično njegovi učenci, in bomo spoznali resnico, in resnica nas bo osvobodila (Jn 8, 31-32). Osvobodila česa? Kristus govori o suženstvu po katerem smo ujetniki greha: »Vsak, kdor dela greh, je suženj greha« (Jn 8, 34).

Poleg tega verskega smisla—in zdi se nam, da v soočanju z njim— se pa lahko zadeve resnice in svobode lotimo iz filozofske perspektive. Morda je to celo potrebno v teh časih, v katerih kaže, da prevladuje misel, da sta resnica in svoboda nasprotujoča si pojma in da je vsak, ki brani obstajanje objektivne resnice (edina, ki se dejansko lahko »resnica« imenuje) potem-takem tudi sovražnik svobode, protidemokrat, fundamentalist, netoleranten dogmatik, itd.

Pripomore resnica k svobodi? Ni morda nasprotno; da branitev svobode zahteva zavračanje resnice? V kakšnem smislu naj bi resnica bila osvobodilna? Bistvena točka pri tem je, da spoznamo, da zadeva svobode ni le količinska (koliko ali kolikokrat lahko izbiramo), temveč tudi—in pred vsem— kakovostna (kako in kaj izbiramo). Človekova volja teži po dobrem; *dobro* je njen cilj, saj le to kar je spoznano kot dobro mobilizira našo čustvenost. Celo takrat ko napačno izberemo, izberemo iz te težnje po dobrem. Zato, v globini, nočemo le izbirati, temveč želimo si izbirati *dobre* možnosti. Vsakdor je iskren s

samim seboj bo priznal, da konec koncev, si želimo *dobro* izbirati. Drugače bi za nas bile vse možnosti enakovredne in bi nas to zapeljalo v neskončno zadrego in neodločnost.

Ta težnja po dobrem seveda omeji našo svobodo, saj pomeni, da se moramo nekaterim opcijam odreči. Vsakič ko govorimo o ciljih, govorimo tudi o omejitvah, kajti bi bilo nemogoče da bi, v slučaju da si želimo kam priti, pojmovali da so vse poti prav tako pravilne in učinkovite kot katera koli druga. Marsikatero poti nas k cilju ne približajo, zato se jim moramo odpovedati, in to naši svobodi količinsko izoža opcije. Cilji omejujejo, vendar ravno oni dajejo tudi smisel, saj so koraki smiselni le takrat ko nekam merijo. Zato je ta težnja po dobrem omejitev za našo svobodo, vendar gre za pozitivno omejitev, kajti le tako lahko pojmuje-mo, da so naše izbire smiselne in da je v uresničevanju tega smisla, v približevanju cilju, naša svoboda kvalitetno popolnejša, ker tako dejansko izpolnjuje svojo bistveno nalogo. Da je pa to mogoče, moramo spoznati in spoštovati resnico, ker na podlagi tega spoznanja bomo boljše znali med možnimi dobrotami izbirati.

Dandanes pa to kakovostno pojmovanje svobode ni v modi. Vzroki so raznolični (psihološki, socialni, zgodovinski, etični in celo metafizični); v teh vrsticah se jih ne moremo vseh lotiti. Omenimo pa vsaj to: kvalitetno pojmovanje svobode (ki misli nanjo ne kot cilj, temveč kot sredstvo, da se človek po svoji suvereni volji nameri k resničnemu dobremu) vsebuje ravno te omejitve v količinskem smis-

lu, ki današnjemu človeku prav malo ugajajo. Takojšne ugodnosti so dosegle prvo mesto v hierarhiji naših prioritet, zato se težko sprijateljimo s tem kakovostnim vidikom svobode in ostanemo le na količinskem pogledu. Danes si želimo več izbir, vendar za to potrebujemo odstraniti skrb, da bi *pravilno* izbirali. Še več, sama beseda »pravilno« vzbuja sumničenje, ker—to je res— trditi, da moramo pravilno izbirati, vključuje da ne moremo izbirati čim več. Trditi, da resnični cilj svobode ni v tem, da bi izbirali čim več, še manj pa da bi izbirali karkoli, nam dandanes ne zveni prijetno, ker je v sodobni postmoderni tekoči družbi običajno, da negativno gledamo na omejitve. Kvaliteto zavračamo, ker se bojimo, da bi zaradi nje bila količina poškodovana. Zavračamo pojem »resničnega dobrega« in za to je treba tudi zavračati »resnico« kot tako. Tudi resnica bi omejevala svobodo, in v takem negativnem pogledu meja ni čudno, da sta *resnica* in *svoboda* pojmovana kot nasprotujoča si pojma.

Tako ima današna družba občutek, da se z zanikanjem resnice svoboda okrepi, saj se naše odločitve nimajo čemu podvreči. Ničesar ni, kar bi izven nje (ali nad njo) ponujala »pravilna« kažipota, prav tako pa tudi ne zaznamovala nekaj ne-pravilnega. Umor dobrega in resnice—in, torej, kvalitativnega pojmovanja naših svobodnih odločitev— je storjeno z namenom revitalizacije svobode in njenih količinskih možnosti.

Vendar, ta umor resnice in dobrote, doprinese navsezadnje tudi uničenje svobode

same, celo v količinskem smislu. Ko enkrat zavračamo resnične vrednote, kako naj bi preživeli resni cilji, ki bi privlačili našo voljo? Ko ostanemo brez pravih ciljev (ker živimo v perspektivi enakovrednosti vseh možnosti), čemu naj bi še izbirali? Kako naj bi odločitve mogle biti še vedno smiselne? Kako naj bi se zavzeli za razmišljevanje, za dialog s samim seboj, za notranje življenje, brez katerih konec koncev nista možna pristna suverenost in resnično osebno življenje?

Zanikanje resnice v imenu svobode, ki dandanes kulturno prevladuje, je popeljalo, kolikor kaže, ravno v nasprotno posledice, kot so jih nekatera »osvobodilna« gibanja nameravala: vsesplošna brezbriznost, podvrženost modi in njenemu (včasih nevidnemu) totalitarizmu, beg pred samim seboj, nekritično prevladovanje lastnih površnih nagonov (v nasprotju z drugimi, globljimi nagoni naše človeške narave), raztresenost, dolgočasje in alienacije raznih vrst. Žal smo marsikdaj slepi do teh posledic, ki označujejo naša življenja. Slepimo pa tudi za spoznavanje njenih vzrokov, katere pospešujemo češ, da nam bodo pomagali, da premagamo ravno tiste težave, ki so jih sami povzročili.

Zanikanje resnice, skratka, vodi k samomoru svobode, katero so si zanikovalci želeli braniti. Na to je jasno opozarjal Sv. Janez Pavel II pred več kot dvajsetimi leti: »Ko je človeku resnica odvzeta, je popolnoma iluzorno pričakovati, da bi dosegel svobodo. Resnica in svoboda namreč nastopata skupaj ali pa skupaj žalostno propadeta.« (*Fides et Ratio*, 90).

JEZIK KOT TEMELJ NARODNE IDENTITETE

5. mednarodna konferenca Vzgoja za ljubezen do domovine in države

V soboto, 18. novembra 2023, je v Osnovni šoli Notranjski odred v Cerknici potekala že 5. mednarodna konferenca Vzgoja za ljubezen do domovine in države, ki jo organizira Društvo katoliških pedagogov Slovenije (DKPS). Konferenco vsako leto posvetimo temi, ki je pomembna za krepitev narodne identitete. Možnost pogleda na vrednoto narodovega jezika smo dali slovenskim učiteljem in tudi udeležencem iz drugih držav, predvsem pa Slovencem, ki živijo izven matične domovine.

V pozdravnem nagovoru je predsednik Državnega sveta RS Marko Lotrič poudaril, da je skrb za ohranjanje slovenstva njegova osebna drža in drža v njegovi politični vlogi. Spomnil je, da se je skozi zgodovino vedno znova pojavljala ta ali ona tuja oblast, ki je slovenski jezik zatirala in ga želela izkoreniniti. Naši predniki so jezik ohranili ne glede na to, da so bili zaradi tega pogosto preganjani. Izpostavil je pomen projekta Rastoča knjiga, katerega pobudnik je prav Državni svet RS. Lojze Peterle, predsednik Združenja za vrednote slovenske osamosvojitve pa je poudaril, da smo imeli v preteklosti kulturo, jezik in zavedanje svoje narodne identitete. Danes imamo svojo lastno državo, a z nespoštovanjem do nje razgrajujemo temeljne narodove vrednote. V plenarnem delu konference so predavatelji prikazali svoj pogled na pomen slovenskega jezika.

Prva predavateljica, akademikinja ddr. Marija Stanonik se je v predavanju »Jezik – duša naroda« najprej ozrla v zgodovino. Govorjena slovenska beseda sega že daleč pred 10. stoletje, po tem pa je jezik ohranjen tudi v pisani besedi. Iz teh temeljev smo kot eni od prvih narodov dobili slovensko knjigo. Rodovi Slovencev so negovali kulturo, pesem in molitev v domačem jeziku. V preteklih stoletjih se je pritisk na jezik stopnjeval predvsem od zunaj. Mnogi zavedni domoljubi, duhovniki in umetniki so za narod in jezik žrtvovali življenja. Jezik je trpel pod pritiskom močnejših narodov in ideologij, ki pa ga niso mogli uničiti. Zato smo danes dolžni vsi in

na vseh področjih javnega delovanja skrbeti zanj. Bogastvo izražanja moramo vzdrževati predvsem na strokovnih področjih, sicer se bo počasi umaknil globalizacijsko močnejšim jezikom. Vsi smo dolžni živeti z jezikom tako, da se ne bomo spraševali: »Ali se naša beseda suši? Nam jemljejo dušo?«

Dr. Andrej Fink je spregovoril o jeziku kot temelju narodove samobitnosti. Najprej je opisal pomen samobitnosti, ki predstavlja originalnost, samostojnost in samosvojost v narodovem telesu in v njegovem jeziku. Jezik je opisal kot orožje, ki so ga veliki, močni narodi uporabljali za sredstvo zavojevanja in pritiska nad pokorjenim narodom. Slovenci nismo bili nikoli zavojevalci in danes nismo na slabšem kot veliki narodi. Skozi stoletja smo jezik negovali s pisano in govorno besedo ter s kulturo, znanostjo in literaturo. Vse to je bilo in bo ostalo naše orožje, naš temelj obstoja in razvoja.

Dr. Kozma Ahačič je opisal pomen slovenščine v šoli in v družbi. Poudaril je, da se zelo zaveda hitrih in velikih sprememb, ki jih jezik v pisani in tiskani besedi doživlja v sedanjem času. Klasično knjigo je postavil ob bok digitalnim vsebinam, ki mlade zelo privlačijo, jim sicer dajejo tudi možnost branja, a ne poglobljenega. Zato je spodbudil učitelje, naj od otrok vztrajno zahtevajo branje vsebinsko dobrih knjig. To je sicer težko opravilo in veččina, ki najprej zahteva veliko truda, kasneje pa bralcu hvaležno prinaša veliko užitka. Spodbudil nas je, naj aktivno zahtevamo, da je jezik na javnih mestih izključno slovenski in naj kršitve vedno prijavimo inšpekciji. Povabil nas je k dejavnemu, odgovornemu in čuječemu odnosu do rabe jezika v javnosti. Ob koncu je predstavil še delovanje Inštituta za slovenski jezik Frana Ramovša ZRC SAZU. Spletni portal Fran, Franček in Terminologiče nam lahko zelo pomagajo pri pravilni rabi jezika.

V dopoldanskem in popoldanskem delu se je v petih delovnih skupinah zvrstilo 60 prispevkov iz vseh strokovnih področij in iz cele vrste držav. Udeleženci iz Slovenije, zamejstva

(Italija, Avstrija), Hrvaške, Ukrajine, Argentine, Nemčije, Belgije in Kanade so prispevke predstavili tako v živo kot preko spleta (Zoom). Tudi letos smo lahko prisluhnili ganljivim pričevanjem o ljubezni do domovine, ki so jo v izseljenstvu gojili skozi kulturne dejavnosti, šolo in vero. Izpostaviti želim predavatelje, ki so posebej povezani z Argentino:

- Dr. Andrej Fink je imel svoje predavanje v plenarnem delu: Jezik kot orodje in izraz naše samobitnosti;
- Lucia Ahčin Bavdek je predstavila svojo izkušnjo s slovenščino v prispevku Slovenščina, moja materinščina, čeprav sem rojena v Argentini;
- Gregor Batagelj je predstavil izjemno izpoved v prispevku Svoj jezik smo dolžni spoštovati;
- Romina Elizabeth Hren je poslušalce ganila s prispevkom Preplet življenja med argentinsko in slovensko kulturo ter jezikoma v družini in širši skupnosti;
- Ana Christina Klemen Boltežar je preko spleta predstavila obsežen prispevek Slovenska beseda je globoko zapisana v mojem srcu;
- Paulina Tania Korošec Kocmur je v svojem prispevku temeljito predstavila slovensko šolstvo v Argentini: Temelji slovenskega šolstva v Argentini do osamosvojitve Slovenije;
- Miriam Oblak je slušatelje ganila s prispevkom Mladike slovenske lipe smo, ki je zacvetela na argentinskih tleh; pripravila je tudi izredno lep video, ki bo javno dostopen;
- prispevek Marije Osojnik Argentinski čudež ni čudež, je sama ljubezen do slovenstva je zaradi njene odsotnosti predstavila Marjana Korošec, za kar smo ji zelo hvaležni.

Tu naj omenimo še prispevek Helene Janežič o slovenski tiskani besedi v taboriščih ter Andreje Klasinc Škofljanec o šolstvu v avstrijskih begunskih taboriščih po II. svetovni vojni. Prispevka sta segla globoko do src vseh poslušalcev. Izredno sporočilni so bili tudi trije prispevki iz slovenskega zamejstva in sicer publicista Iva Jevnikarja iz Trsta ter dr. Karla

Hrena in Martine Piko Rustia iz Celovca. Avtorji so predstavili močne korenine slovenstva na Koroškem in v Italiji. V matični domovini jih premalo poznamo in jih zato tudi premalo cenimo. Tako zelo prav je, da slovenski učitelji poznajo pravo in širšo zgodovino svojega naroda, pa tudi temelje in današnjo stvarnost življenja v izseljenstvu in v zamejstvu. Od številnih slovenskih učiteljev pa smo lahko slišali, kako se vsak na svoj način trudi za lep slovenski jezik pri svojem pouku in v različnih dejavnostih. Poslušali smo izredno zanimive prispevke o Evropski šoli, o narečjih, o zgodovini slovenskega jezika ter res neprecenljivim osebnim zgodbam. Vsa predavanja in vsi prispevki so zbrani v obsežnem e-zborniku, ki ga najdete na spletni strani DKPS (<https://www.dkps.si/>). Organizatorji konference si želimo, da bi učitelji vse slišano in doživeto posredovali svojim kolegom v zbornicah in predvsem svojim učencem. S tem se bo še naprej ohranjalo in tudi širilo poznavanje življenja našega naroda, ki je razseljen po vsem svetu. Povezujeta nas jezik in ljubezen do domovine. Vsega tega védenja in uvida naše šole žal ne nudijo. Zato ima konferenca Vzgoja za ljubezen do domovine izredno pomembno vlogo v slovenskem javnem in šolskem prostoru. Prispevek naj zaključim z lepo mislijo iz nagovora predsednika Državnega sveta RS Marka Lotriča: »Svojega jezika se moramo zavedati in se po svojih močeh truditi, da ga kljub pritiskom globaliziranega sveta in kljub potrebi po poznavanju tujih jezikov ohranjamo, ga negujemo in razvijamo tudi v prihodnje – tako uradni jezik kot tudi bogastvo njegovih narečij«.

Helena Kregar
Predsednica Strokovnega sveta DKPS

GALA BOŽIČNI KONCERT »BOŽIČ V LJUBLJANI«, ki bo povezal Slovenijo in Argentino

V soboto, 23. decembra 2023, ob 19.30, vabljeni na božični koncert, ki bo v Gallusovi dvorani Cankarjevega doma skozi glasbo prepoznavnih skladateljev povezal Slovenijo in Argentino.

Simfonični orkester Cantabile pod taktirko dirigenta Marjana Grdadolnika nadaljuje tradicijo gala božičnih koncertov v Cankarjevem domu. Koncert, ki so ga ustvarjalci poimenovali Argentinsko – slovenski božič v Ljubljani, bo na odru združil prek 200 glasbenikov. Poleg Simfoničnega orkestra Cantabile bodo program, poln strastne glasbe, ki združuje slovensko in argentinsko kulturo, izvedli:

- slovensko-argentinski baritonist Lucas Somoza Osterc,
- pevka Estera Stojko,
- violinistka Gaja Žnidaršič,
- Vokalni ansambel Virilis,
- veliki združeni zbor, ki ga sestavljajo Mešani pevski zbor Adoramus iz Logatca, Mešani pevski zbor Duri, Moški pevski zbor Razpotje (oba s Cola), združeni mladinski zbor, sestavljen iz članov zbora Adoramus ter pevcev in pevk iz glasbenih šol Logatec, Črnomelj in Kranj ter

- godalni orkester Veris.

Koncertni spektakel za vse glasbene navdušence

Prek 200 nastopajočih bo na odru največje dvorane Cankarjevega doma obiskovalce popeljalo na pravo glasbeno potovanje iz Alp v Ande. Program obljublja veličasten sprehod skozi pestro paleto glasbenih izrazov, od argentinskih temperamentnih napevov in tanga, do slovenskih božičnih skladb.

Program:

- M. Grdadolnik/ A. Vodopivec: BOŽIČNA UVERTURA: OTROK V BOŽIČNI NOČI
- Koroška ljudska, ar. Damijan Močnik: TIHA NOČ
- Slovenska a capella: BOŽIČNA
- Wieniavsky: POLONEZA
- Piazzolla: LOS PAJAROS PERDIDOS
- Ginastera: TRISTE POMPEANO iz baleta ESTANCIA
- Ginastera: ESTANCIA DANCES
- C. Gardel: ADIOS MUCHACOS
- L. Belar: ŽE POČIVA VSA NARAVA
- Ramirez: LA ANUNCIAACION IN LOS EYES MAGOS iz NAVIDAD NUESTRA
- Ramirez: GLORIA iz Misa Criolla

- A. Ipavec: REZIJANSKA
- Lloyd Webber: DON'T CRY FOR ME ARGENTINA
- Piazzolla: LIBERTANGO
- Abalos: CARNAVALITO

Koncerta se bo med drugim udeležil tudi Holger Federico Martinsen, argentinski veleposlanik na Dunaju.

Vstopnice so na voljo na blagajni Cankarjevega doma, na spletnem mestu Cankarjevega doma, na Petrolu, Pošti Slovenije ter na mojekarte.si.

Več o koncertu

Lepo vabljeni!

Bliža se Božič!

Dragi bralci, ob teh praznikih vas vabimo, da vaša voščila prijateljem, znancem ali strankam objavite v Svobodni Sloveniji. Sprejemamo jih do 20. decembra, objavili jih pa bomo v naslednjih dveh številkah časopisa in na naši spletni strani do praznika sv. Treh Kraljev.

Objava je brezplačna.

Voščilo za objavo nam lahko pošljete na svobodna.ba@gmail.com

SVOBODNA SLOVENIJA

KOLEDAR

16. decembra ob 19:30

Božični koncert v kapeli Sagrado Corazón v San Martinu

17. decembra

Božični koncert v cerkvi Nuestra Señora del Carmen v Ramos Mejii

23. decembra ob 20:00

Božični koncert MPZSJ v Našem domu

24. decembra

Slovenska polnočnica v cerkvi Marije Pomagaj

“ ZA RAZMISLEK IN NASMEH ”

“En dober pregovor na dan, prežene slabo voljo stran”

PREGOVORI IN CITATI

NOV

Javier Milei je v nedeljo, 10. decembra, prisegel kot novi argentinski predsednik. Po prisegi je na stopnicah državnega zbora nagovoril zbrano množico:

»Danes se začenja nova doba v Argentini. Danes zaključujemo dolgo in žalostno zgodovino propadanja ter začenjamo pot obnove naše države. Ni poti nazaj. Danes se začenja nova doba v Argentini, doba miru in blaginje, doba rasti in razvoja, doba svobode in napredka«, je dejal.

Po uvodnih besedah je govoril o dediščini, ki jo je nova vlada prejela. Kircherizem zapuščala fiskalni in zunanji primanjkljaj v višini 17% BDP, rekordno emisijo denarja, in inflacijo na robu hiperinflacije. Naloga nove vlade bo najprej preprečiti ekonomsko katastrofo, ki bi pripeljala do revščine 90% prebivalstva. Poleg navedenega se nova vlada sooča z neravnotežjem v tarifah, z dolgovi uvoznikov, centralne banke, državne petrolejske družbe YPF in finančnega ministrstva, ki tvorijo skupni dolg preko 100 milijard dolarjev, temu pa je treba dodati približno 420 milijard dolarjev že obstoječega zunanjega dolga. Argentinsko gospodarstvo ne raste od leta 2011. V zadnjih 12 letih je BDP na prebivalca padel 15%, inflacije pa je bilo 5000%.

Milei je izjavil, da propadanje Argentine zajema vse sfere: na področju varnosti se je Argentina spremenila v krvavo kopel, lopovi

se svobodno sprehajajo, medtem ko se morajo poštene argentinske družine zapirati za ograjami. Anomija je takšna, da je le 3% zločinov sodno obsojenih. Na družbenem področju je polovica prebivalstva revna. Na področju izobraževanja ni boljše: samo 15% otrok pravočasno konča šolo. 70% otrok, ki zaključijo šolo, ne more rešiti osnovnega matematičnega problema. Po zadnjih ocenah PISA je Argentina na 66. mestu od 81 in sedma v Latinski Ameriki. Zdravstveni sistem je popolnoma zrušen: bolnišnice so uničene, zdravniki prejemajo bedne plače in Argentinci nimajo dostopa do osnovnega zdravstvenega varstva.

Milei je nagovor zaključil z optimizmom: »Ni alternativ in ni časa. Ni prostora za jalove razprave. Naša država zahteva takojšnje ukrepanje. Izvedli bomo vse potrebno, da popravimo kritično stanje, ki ga je povzročilo 100 let razsipavanja političnega razreda. Na začetku bo težko, vemo da se bo situacija v kratkem roku poslabšala. Ampak nato bomo videli sadove naših prizadevanj, ko bomo postavili temelje za trden in trajnosten gospodarski razvoj. Izzivi, s katerimi se soočamo, so ogromni. Ampak tudi naša sposobnost je ogromna. Stoletje neuspeha se ne popravi v enem dnevu. A danes začnemo. Danes je ta dan.

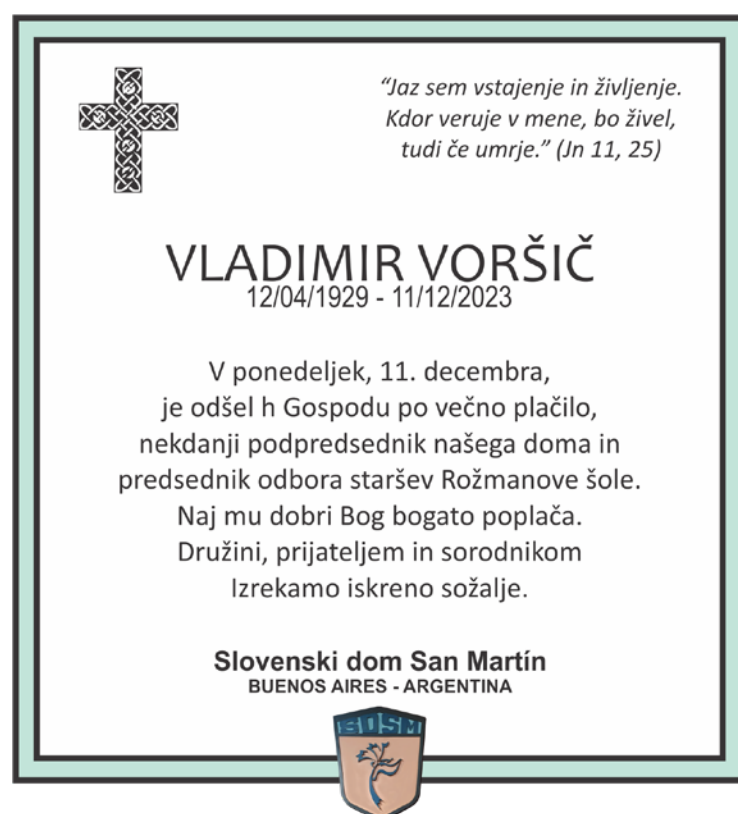
Imamo vse, da postanemo država, ki smo jo vedno želeli. Imamo vire, imamo ljudi, imamo ustvarjalnost in, kar je najbolj pomembno, imamo odpornost, da gremo naprej.

Bog blagoslovi Argentine in naj nas nebeške

sile spremljajo v tem izzivu. Hvala vsem! Težko bo, ampak uspeli bomo. Živela svoboda!»
Tudi pregovori nam govorijo o novem:

- **Nov vladar, nov red.** (*malgaški pregovor*)
- **Ko si opustil staro pot za novo, veš kaj si izgubil, a ne kaj te čaka.**
(*italijanski pregovor*)
- **V stare sode staro vino, v nove sode novo vino.** (*slovenski pregovor*)
- **Nove običaje sprejemaj počasi.**
(*italijanski pregovor*)
- **Nov greh, nova pokora.**
(*španski pregovor*)
- **Lažje je staro ljubezen pogreti kakor novo skuhati.** (*angleški pregovor*)
- **Novi župan, polni zapor.**
(*španski pregovor*)
- **Nova metla bolje pometa.**
(*španski pregovor*)
- **Ko krojiš nov plašč, ga po starem umeri.**
(*češki pregovor*)
- **Kar je zdaj staro, je bilo nekoč novo.**
(*latinski pregovor*)
- **Zaradi novih svetnikov se stari pozabijo.**
(*nizozemski pregovor*)

Izbral: **Jože Jan**

Svobodno Slovenijo podpirajo

REPUBLIKA SLOVENIJA
URAD VLADE ZA SLOVENCE V
ZAMEISTVU IN PO SVETU

Grupo HZ

Antonio Podržaj e Hijos S.R.L.

s.r.l.